

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Národna veselica na Vrhniki.

„Vrhníška Čitalnica“, ki je v kratkem času in na neugodnih, s trnjem in osatom prepredenih tleh vzgojila prelepe cvetove slovenske narodne zavesti v ondotnem okraji, ima to uro sladko zavest, da je ona pričela vrsto slavnostij, ki se bodo še vršile, da se nudi priprostemu našemu narodu prilika, polagati kamen na kamen do palače — „Narodni Dom“! Da bode ta palača v resnici vidno znamenje vseslovenske zavesti in občnega narodnega vstajenja!

Vrlo mnogo krepkega naroda od blizu in daleč zbralo se je včeraj popoldne na Vrhniki, uživati, kar pripravil nam je neumorno delavni odbor v podkrepo narodnih naših čutov. V prvi vrsti omenjati gre one izvoljene družbe Borovničanov, ki vsikdar in povsodi, saj v duhu, pokaže zlati svoj slovenski značaj. Tudi včeraj prišli so z društveno zastavo, lepo skupno, na domoljubno zaslugo g. Iv. Majarona, tako da nas je vse prísérno razveselilo! Videli pa smo tudi lepo krdelce Logatčanov (Ig. Gruntar, dr. Strgar i. dr.), Pograjcev, dolgo vrsto udov „gasilnega društva“ z Viča, dalje nekaj jih iz Ljubljane (inž. Macák), iz Bistre in še od drugod. Posebno pozornost obračala je na-se slovenska žena z Brezovice z belo narodno pečo na glavi, ki je in ostane še vedno najlepša noša! Z Vrhnike in iz najbližnje okolice pa naselilo se je vse odlično in priprostega naroda velik in živ roj po griči, vrhu katerega v nebo kipi bela cerkva „sv. Trojice“, v kateri obhaja se vsako leto na ta dan velik praznik. Tu pod njo navzdolž, sredi vsakovrstnih šatorov razvilo se je torej včeraj popoldne tisto najprísérniše življenje in gibanje, katero se opisati ne da!

Veselico otvoril je gospod Jos. Lenarčič, čitalnice prvosednik, pozdravlja občinstvo in deputacije z ljubeznivimi besedami. Potem pa je stopil na oder gospod dr. Ivan Tavčar ter izpregovoril tako-le:

„Odbor, ki se je ustanovil, da bi v življenje poklical lepo današnja svečanost, povabil me je, da bi vam izpregovoril nekoliko domoljubnih besed. To povabilo zdelo se mi je toliko častnejše, ker mi je oddeljena naloga, govoriti prebivalstvu vrhníškega okraja, ki je vedno zvesto gorelo za slovensko našo narodnost in ki je še sedaj tako živo narodno, da ga smemo v vzgled postavljati drugim mlačnejšim okrajem! In to pokazali ste tudi sedaj, ko se hoče v znamenje narodnega našega probujenja v belej Ljubljani sezidati Narodni Dom, ki naj bi prihodnjim rodovom oznanjeval, da smo mi sedanji Slovenci svoje slovensko rojstvo čez vse častili, in da na nikak način nijsmo hoteli Nemci postati, če tudi so nas visoki in mali gospodje s silo tiščali v nemškutarstvo! Prebivalstvo tega okraja oglasilo se je mej prvimi ter je mej prvimi napravilo svečanost na korist Narodnemu Domu! In to vnetje za narodni hram, ki bode pričal o naši slovenske zavesti, je pa tudi vse hvale vredno. Kadar umrje ta ali oni, ki je v svojem življenji delil velike do-brote, zberó se tisti, ki so jih vživali, ter mu postavijo na grob veličasten spomenik. In kdor

je svojemu ljudstvu obilo koristil ter mu za dolgo, dolgo let povikšal telesno in duševno blagostanje, pripeti se mu, da mu uže pri življenji stavijo spomenike hvaležni rojaki! Slovenci imajo velicega dobrotnika, ki je nas v zadnjih štiridesetih letih na vse kriplje budil iz trdega spanja, ki nas je ves ta čas podučeval, ter nas polagoma in polagoma spravil do tja, da nas pričenjajo naši najhujši sovražniki kot narod, kot ljudstvo spoštovati. Ta velik, neutrudljiv in vedno se za nas trudeči dobrotnik pa je naša narodna slovenska stvar! Jedna največjih lažij, ki so jih narodni naši nasprotniki po svetu raztrosili, je ta, da mi Slovenci brez nemškega jezika obstati ne moremo in da bi bilo za naše dežele prekornostno, če bi se našim otrokom po kmet-skih šolah vbijala nemščina v glavo, z jedno besedo, če bi se po naših šolah z nemščino vedno prazna slama mlatila! Tisti, ki po nemških in nemškutar-skih šolah kriče, čisto pozabijo, da so se nemške in nemškutarške šole uže nekđaj šopirile mej nami Slo-venci! Ali kako so vplivali, kaki časi so bili tedaj! Če si prišel v gosposko družbo, moral si tiščati jezik za zobmi, ker takrat je bilo sramotno govoriti v je-ziku, kateri govoré naše matere pri zibelih slo-venskih otrok! Če je prišel Slovenec v urade h go-sposki, moral se je vklan-jati pred vsakim pisacem, ker takrat je pri gosposki slovenski jezik toliko veljal, kolikor nam velja sedaj jezik kineški, ki ga pri nas ne poznamo! In če se je hotel kdo podučiti o tem ali onem, nij imel knjige, iz katere bil bi zajemal poduke, ker tedaj imeli smo samo nemško knjigo, ki pa je našemu narodu bila tako nerazumljiva, kakor da je zapečatená s sedmimi pečati!

Če je sedaj jezik slovenski tako veljaven, da se sme brez strahu govoriti v vsakej družbi; če so sedaj naši gospodje uradniki tako ponižni postali, da morajo prošnje in tožbe sprejemati v našem slovenskem jeziku; če imate sedaj obilo knjig slovenskih, v ka-terih se vam dajejo stoterni poduki; če so sedaj boljši obdelana vaša polja, če vaši otroci sedaj za-puščajo šolo dobro podučeni in izurjeni, in če vi iz slovenskih časnikov poizvedujete, kako je življenje drugod, in kako se napravljajo stvari v tujih naro-dih, z jedno besedo, če je napredek mej Slovenci v zadnjih štiridesetih letih večji, kakor je bil poprej v dvesto letih, tako je vse to provzročila sloven-ska naša narodna stvar! Slovenska naša na-rodna stvar, katera je oprta na načelo, da se ljud-stva le takrat uspešno olíkati morejo, kadar se v svojem domačem jeziku poučujejo. Kdor pa nam Slovincem v nemškem jeziku hoče oznanovati poli-tično izveličanje, ta ostal bode mej nami vedno one-mogli glas vpijočega v puščavi! Temu velikemu do-brotniku postaviti se hoče spomenik: „Narodni Dom“.

„Narodni Dom“ sezidal se bode v slavo naše narodne slovenske stvari, sezidal se bode v povelí-čanje našega slovenskega jezika! Mi bomo pomrli, in ko so se uže davno nad nami sklenili grobovi, ostal bode še „Narodni Dom“ ter govoril našim na-slednikom s tem, da je uže mej nami delovala slo-venska narodna stvar, da smo uže mi slovenski je-zik kot največji po osodi nam dodeljeni dar častili in ljubili. „Narodni Dom“ bo dolgo, dolgo časa stal,

ali vedno bode pričeval, da bode narod slovenski le toliko časa trdno stal, da bode le tedaj napredoval ter srečo užival, če bode kakor najdražjo svetinjo ohranil slovenski svoj jezik!

Narodni Dom bode tedaj nekak tempelj našej narodnosti, in sveta dolžnost je vsakemu Slovincu, da prihiti in da položi svoj dar na oltar. Tej dolž-nosti ste pa vi Slovenci iz teh okrajev pokorni postali, ko ste denašnji dan k tej svečanosti se oglasili v tako obilnem številu.

Slovenskemu svetu ste pokazali dejansko svojo narodnost, in tisti, ki hočejo še sedaj mej nami saditi nemštva strupene rastline, osramoteni in prepričani so, da se trudijo brez uspeha, kakor se čas h brez uspeha trudijo napačni preroki, da bi mej ljudstvo zatrosili napačno vero. Nam pa, ki slo-venski vaš jezik oklepamo z vsemi občutki svojega srca, ki za napredek in blagostanje slovenskega na-roda pripravljeni smo, darovati vse svoje moči, nam, ki sovražimo nemškutarja kakor satana, ki se o polunoci plazi okrog, da bi zasejal ljuliko mej pse-nico, nam je denašnja vaša svečanost hladilno tola-žilo, ki vzbuja v nas prepričanje, da je slovenski kmečki stan se uže tudi probudil ter vnel za na-rodno stvar! Dokler so take svečanosti, kot je de-našnja, na deželi mogoče, toliko časa lahko brez strahu pričakujemo prihodnosti, toliko časa lahko trdno verujemo, da bode narod slovenski vedno stal! Končavši zakličem:—

Slava navdušenemu slovenskemu prebivalstvu vrhníškega okraja!“

Goreče te besede govorne bile so po vsem tako, da so vžgale zbranega naroda nepokvarjene duše! Zdaj pa zdaj sezalo je občinstvo z viharimi živio-klici gospodu govorniku v gorko besedo! Ko pa je bil gospod dr. Ivan Tavčar končal, dvignil ga je borovnišk korenjak po konci in narod obsul ga je hvaležno z glasno pohvalo! — Na to zasvirala je vrhníška godba in ko je prejenjala ta, peli so pevci od vseh rod zbrani domorodne pesni pod vodstvom do-mačega šolskega ravnatelja g. Levsteka. Veselje bilo je splošno, in nijedna sapica nij skalila čiste povr-sine! Tako da je bilo lahko, temu in onemu v srce videti, v srce, veselo vseh teh čutov in mislij, ki so tu v krog divno kipele za predrago domovino slovensko!

Po živahnej loteriji, ki je donesla znamenit kamen k zgradbi „Narodnega Doma“, zaseli smo, z dobro voljo v srcih, prostore v šatorih. Prepevalo se je, streljalo in godba je svirala. Tedaj vršile so se tudi napitnice. Govorila se je zaslužena zahvala trudoljubnemu odboru čitalničnemu, gospod Jos. Le-narčič odzdravljaj je, napivaje dr. Ivan Tavčarju, Bo-rovničanom, Logatčanom itd., Iv. Borštnik slavil je vztrajnost in požrtvovalnost rodoljubov vrhníških itd.

Ko se je vlegel mrak na zemljo in nam zatem-nevati jel krasen razgled s tega hribčka po ljubljanskem polji, tedaj stopili smo v čitalniško dvorano. Valovi navdušenja se tudi tu plegli nijso! Če si opazoval plesne pare ali pa pevce v kolu ali različne družbe ali tudi posamezne navzočne, lahko si pre-pričal se, da zavest ravno preteklih lepih ur nobe-nega zapustila nij, — in da je lepo živeti v lepej

slovenske domovini, če smo si samisvoji, složni, deloljubni in domorodni!

Včerajšnja veselica na Vrhniki daje nam poročstvo, da bode tudi druge slavnosti v ta namen narod naš po slovenskih pokrajinah vesel pozdravljal in rad pripomogel, da se čim preje postavi „Narodni Dom“, narodnega našega probujenja zvest oznanovalec poznejšim rodovom!

„Vrhniske Čitalnice“ slavnemu odboru pa so z včerajšnjim dnem lepe zasluge zapisane v Slovenscev zgodovino! Danilo.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 5. junija.

V petek in soboto vršile so se **ministerske** konference. Kallay, čegar formalno imenovanje državnim finančnim ministrom pričakuje se vsak hip, oglašil je svoj program, kako da misli upravljati Bosno. Program so ministri potrdili ter ga predložili cesarju.

Vnanje države.

Evropske **podunavske komisije** zasedanja so zdaj končana. Avstrija in Ogerska, Nemčija, Francija, Velika Britanija, Rusija, Italija, Turčija in Srbija so si bile konečno jednaci misli, kako da se uravna Dunav po Barrerejevih predlogih. Treba je tedaj še, da vlade potrdijo svojih zastopnikov ravnanje.

Srbska skupščina snide se stoprav danes.

Iz **Egipta** se poroča, da je ljudstvo postalo malo hladnejše navzoči Arabi-paši, najbrže, ker se jim je doposlal sultanov komisar. Turčija se še vedno upira, sprejeti konferenco. Ali prijatelji jej svetujejo, naj preveč strune ne naperja, da ne počti.

Umrl je torej v petek zvečer Josip **Garibaldi**, oni v več ozirih prav poseben mož, ki se sme prištevati k najodličnejšim možem našega stoletja, oni nesebični rodoljub, ki je oklepal ves italijanski narod v svojem srcu in ne iskajoč posvetnega blaga skušal z vsemi močmi povzdigniti slavo in ime svoje domovine, redka prikazen, da je ostal do smrti svoje navdušen za svoj rod, mož, ki je trdo veroval v svoje velike ideje in jim tako tudi priboril veliko zmago. Laški narod ljubil in častil je tega svojega udanega sina neizmerno in od veselja utripalo mu je srce, kadar je imenovali čul njegovo ime, katero je uže samo ob sebi narod vžigalo in navduševalo za vsakršne žrtve domovini na prid. Zato pa se vroči narod laški o Garibaldijeve smrti ne bode lehke potolažil v svojej žalosti! — Garibaldi, italijanski general in rodoljub, porodil se je v Nizzi 1807. leta, stopil je zгодaj v pomorsko službo sardinsko, kjer se je o mnogih prilikah odlikoval s previdnostjo in srčnostjo. Ko je 1831. leta Mazzini mislil kot oče „mlade Italije“ preroditi Italijo v jednotno državo, zaljubil se je Garibaldi v to idejo z vso svojo dušo. Zapleten 1833 leta v upor proti dinastiji piemontske, moral je naslednje leto pobegniti iz domovine v Ameriko, kjer je ostal prav do 1848. leta. Ko pa začuje, da so se duhovi v njegovej domovini prerodili, vrne se v Italijo. Ker pa so tedaj revolucijo naglo zadušili, odpotoval je zopet preko Tunisa v Ameriko, kjer je pri raznih kupčijah zaslužil si toliko denarja, da je, povrnivši se 1854. leta zopet v domovino, kupil si tukaj severni del otoka Caprere. Tu pečal se je z gospodarstvom, kar ga leta 1859. nove najboljše nade za Italijo izpodbudé, da zgrabi zopet za orožje. In od tega časa sodeloval je pri vseh preobračajih in vojskah, ki so utemeljile „zjedinjeno Italijo“ in še v najnovejšem času sklicavali so se „irredentovci“ v jedno mer na Garibaldija, kakor da bi jim še vedno on zapovedoval in svete dajal. Ali zadnja leta se je bolehati starček odtegnil javnemu življenju in v pokoju užival je redko radost, da je dosegel in dovršil vse, kar je priboriti hotel ljubljenej svojej domovini. — V diplomatskih spletkah nij bil posebno bistroumen in srečen, ali krepostij in vojaške ženijalnosti ne odrekajo mu niti protivniki, ki so ga poprej stavili v vrsto prostih lupežev. Vnet jedino le za svojo domovino in njeno močnost, bil je do 1866. leta velik sovražnik naše Avstrije in katoliške Cerkvi vsokal je hude raue. V tem sodila ga bode zgodovina! Vedno pa bode Josip Garibaldi slovel, da je bil patriot v najblažjem in najgorečnejšem pomenu besede!

Dopisi.

Iz Blance 1. junija. [Izv. dop.] Grozovita nesreča zadela je v sredo 31. maja t. l. d.vkarske občine Selce, Poklek in Kandijo pod Stranjami. Pripodili so se črni oblaki in prinesli seboj — za

lepo okolico strašno gorje. Nij trajalo dolgo — in vse upanje ubozih narodnih oratarjev splavalo je po vodi. Vsula se je toča debela, kakor veliki orehi in uničila vse pridelke. Žito je najlepše kazalo, — vinska trta je bila v najlepšem razvitju, — sadno drevje veselilo je vsacega srce — in sedaj — žali-bog! vse je pomandrano — vse leži uničeno še denes pod, koleno globoko, mrzlo odejo nesrečne toče.

Kdor si je ogledoval pred tednom krasno okolico, in jo denes zopet ogleduje, nehoté vsklikne: „ubogi prebivalci!“ — In zares vsi so obupani, preti jim strašna bodočnost, čaka jih lakota in beda. Bledega obraza, solznih očíj prihiteli so denes nesrečni ti narodnjaki v Sevnico in Blanco prosit milodarov. Nijsem v stanu strašne bede ubogih Selčanov, Poklečanov in Kandijancev opisati, prosim le blage narodnjake pomoči! Pomagajte nesrečnežem, če uže tudi z malimi darovi, in Bog vam bo vrnil, kajti zares so silno potrebni, in to storite „svoji svojim“!*) — r.

Iz Kranja 1. junija. [Izviren dopis.] Denišnji dan ostal bode Stražiškej županiji vedno v žalostnem spominu. Na večer tega dne začeli so se zbirati okolo sv. Jošta črni pogubonosni oblaki. Čudno šumenje oblakov navdajalo je vsakega s tiho grozo. In ko so se raztepli besni vetrovi nad glavo sv. Jošta, vsula se je po bregu in dolini šmarske župnije strašna toča v tolikej množini in take debelosti, da stari ljudje tacega še ne pomnijo. Po polji je vse končano, kar je izpod zemlje gledalo, najlepša žita leže pod udarci tega ledenega dežja v prst zakopana, z jedno besedo — vse je v nič dejano. Toča tudi nij prizanesla drevju; kot v jesenskih dnevih leži listje po dolgih vrtovih, da, še celo skorja je razbita.

Najbesneje je toča divjala mej Zgornjim Bitinjem in Stražiščem. Tu se niti njive ne vidijo iz toče, a cesta je tako posuta, kot po zimi v snegu. V srednjem Bitinji po malem pojenjuje in Spodnje Bitinje in Žabnica sta le malo prizadeti. Velik del prekrasne sorške doline zaviti je v tugo in žalost, ker vsa okolica s sv. Joštom vred trpi pod teškimi udarci naravnih močij, ki tako silno tarejo kmetsiromaka.

Iz te velike nesreče izvirala bode prevelika revščina in pomanjkanje mej ljudstvom, zato naj poskrbi gosposka in tudi čestita duhovščina, kako da zabrani popolno propast mnogih družin.

Slovenci, pomagajte po svojej moči unesrečenim ljudem, da zopet zasije prejšnje blagostanje pod goro sv. Jošta, in za vsak najmanjši dar vam bodo nesrečniki od vsega srca hvaležni.

Iz Št. Jurija pri Kranji 13. junija. [Izv. dopis.] Sinoči ob deseteri uri naznanil nam je zvon ogenj. Ljudje so vreli skupaj, in slišal se je klic: V Planjavi gori! In res, obistinilo se je. Planjava je jako obširno posestvo sredi velikih gozdov slabe pol ure od Št. Jurija. Pogorelo je vse. Zgorlel je 13 letni pastir in vsa živina. Rešiti nij bilo mogoče nič. Sodi se splošno, da je zlobna roka ogenj podnetila. Ko je goreti začelo, čul je le še gospodar in sin njegov. V svislih je začelo goreti. Gospodar tej hiši, jako premožen samec, umrl je pred dvema tednoma ter zapustil svoje premoženje v gotovini svojej sestri, vse drugo pa svojemu sorodniku. Novi gospodar se je takoj zavaroval, ko je prišel na svoje novo posestvo.

Omenjati moram le še prav pohvalno kranjske požarne straže. Bila je zelo hitro pri ognji, a zaman, kajti rešiti nij bilo več mogoče in razen tega tudi vode nij bilo.

Iz Vipave 4. junija. [Izv. dop.] V zadnjega majnika noči pokočala je v velikem delu vipavske doline strašanska toča vse — v pravem pomenu besede vse, kar je pričakovalo to pridno in dobrodušno ljudstvo vipavsko od rodovitne svoje zemlje. Najbolj pa so poškodovane občine: Vipava, Budanje, Duplje, Vrhpolje, Dolge Poljane, Ustija, Manče in Lože. — Tu je treba sredo le videti, kjer obetala je vinska trta še v sredo toliko, toliko sadu, kjer je krasno polje napolnjevalo zadovoljnostjo in sladkimi nadami prsi tako z

*) Darove za te nesrečneže bomo sprejemali in izkazovali radovoljno. Uredn.

malim zadovoljnih Vipavcev, — kjer je sploh narava hotela letos v marsičem popraviti, kar je zadnja leta zamudila. — Človek ostrmi pri pogledu te strašne katastrofe in divja bol ga prešine, če pomisli, koliko, koliko škode je prouzročila ta toča, kakeršne se naj starejši ljudje tu spominati ne morejo. — Gorje! Kamor prideš, neznošljiv srce pretresujoč razgled, razgled, ki nemo, a tako v nebo vpijoče opomina, kaka sprememba v kratkem času — kaj bo z nami! Ljudstvo si ne ve in ne zna pomagati, najpotrebnejšega uže nij — in sad, v sredo pretečeno še kolikor toliko izredno dobro letino obetajoč, leži popolnem pokončan tam na nesrečnih tleh, in zemlja prej vabljiva in ponos družine, je zdaj pretužni prostor, kjer so pokopane nade tako mnogoštevilnih pridnih družin! — V četrtek je bilo ljudstvo tako zbegano in tuga in žalost tako obča in brezmejna, da so le bolj britke solze in glasni stok in jok oznanovali, kako grenek sad je rodila neusmiljena elementarna sila, — a v petek začela se je oglašati notranja bolečina na zunaj in misel, kaj bo jutri, kaj pozneje, ko nijmamo ničesar več izgubiti, koliko menj kaj upati in pričakovati od matere zemlje, tirala je onesrečeni ljud v Vipavo k županu g. Karolu Dolencu, naj stori, kar je mogoče; njegova izredna vnetost za blagor vipavske doline bode gotovo pravo vkrenilo, da se določilni trenutek ne zamudi, da nesrečni prebivalci zadobe saj up, da pride pomoč. — Obrnili so se do zmirom postrežljivega moža, in on je takoj popoldne neposredno gospodu deželnemu predsedniku telegrafično naznanil, kaka nezgoda je zadela v noči na četrtek vipavsko dolino in pristavil, kako zaupljivo gleda ljudstvo na njega, od katerega pričakuje visokodušne pomoči. In res, včeraj v soboto zjutraj ob 1/2 9. uri je uže došel v Vipavo na poziv gospoda deželnega predsednika okrajni glavar gospod Globočnik iz Postojine in se podal takoj na mesto ter jel vestno preiskavati škodo.

Ljudstvo čaka pomoči, in brezdvomno smemo upati, da bode pomoč, hitra pomoč tudi došla, — kajti tako, kakor je sedaj, ne more in ne sme ostati, če se neče doživeti v kratkem, da bodo cele vasi neusmiljeno vržene v žrelo pogubne lakote, ker ne sme se pozabiti, da je uže sedaj mnogo takih družin, ki nijmajo niti jednega koščeka kruha in uže sedaj mnogim skrb za to, kaj povžijejo jutri, tako močno vznemiruje njihovo notranjost, da je od mnogih stranij čuti strašanski glas: Tu me imate z družino, naredite z menoj, kar hočete, dokler sem mogel, sem se trudil in pošteno plačeval davke in opravljal svoje dolžnosti, — sedaj ne morem dalje, nijmam nič, in od zemlje mi nij pričakovati ničesa, ker sedaj sem ob vse, — in še več nego ob vse — kajti trta ne le, da mi letos ne bode dala niti jedne jagode, — trta je zanemarjena za več let — drugih pridelkov ne bo — in jaz revež nijmam niti krajcarja, da bi kupil sedaj saj tacega semena, ki bi mi vender še do časa dozorelo!

To so strašne besede, in tega bi človek skoraj ne verjel, ako ne bi bil sam trdno prepričan, da mož skoraj drugače govoriti ne more, in ko bi ne bil tacih izjav sam slišal. — In če pomislimo položaj brez vsakega predsodka, — položaj je tak, da je treba trezno misliti na pripomočke, kako da se hitro pomore, če ne se je nadejati najhujšega, ker istinito, ljudje so ob vse. Ogledal sem si tužne kraje in grozovito mi je donel na ušesa bridki jok krčevito plakajočih mater in presunljive pritožbe osiromašenih gospodarjev in prepričal sem se do trdnega, da tu nij čakati, ampak napeti je vse žile, da pride pomoč takoj. — Stori naj torej vsak, kar zmore, oni krogi pa, kateri so v prvej vrsti poklicani in imajo tu prvo besedo, — naj ne vzamejo lahko svoje velike odgovornosti, ampak v zavesti, da bode vsak pripomoček rodil stoteran sad, naj nadaljujejo po vzgledu našega gospoda deželnega predsednika, kateri je nemudoma zapovedal, stvar preiskavati in tako ubogemu ljudstvu v trenutku največje sile in potrebe zanetil luč neomahljivega zaupanja, da je pomoč saj od visoke vlade gotova.

Iz Ptuj 2. junija [Izv. dop.] Pri izletu učiteljskega društva na ptujsko goro, se je pri seji

jednoglasno sklenilo, naj naš društveni predsednik in ob enem učiteljski zastopnik v okrajnem šolskem svetu prosi, da se prvi četrtek junija, kateri bi imel po nekej naredbi zaradi binkoštnih praznikov šolski dan biti, ta šolski dan preloži za kak poznejši četrtek. Ta četrtek naj bi pa društvo imelo sejo, da bi se pripravili za uradno okrajno sejo. Po sklepu okrajnega šolskega sveta namreč še jedenkrat in to najboljše, da zadnjikrat, pride v obravnavo predmet: kedaj naj se počne drugi deželni jezik v narodnih šolah poučevati? Pa gospod predsednik nij vprašal v zgorej omenjenem obziru okrajnega šolskega sveta, nego vsemogočnega Rannerja, kateri, prav po paševsko ravnajoč, nij hotel dovoliti seje učiteljskega društva. Obravnavalo bi se namreč pri tej seji bilo o drugem deželnem jeziku in g. Ranner se je menda zbal, da ne bi učitelji se poprej zjedini in nepotrebneža, namreč drugi deželni jezik, iz narodne šole popolnem pahnili. Zaradi tega je tedaj ta veliki ljubitelj vseh protipedagogičnih nazorov in strasten ponemčevalec, kar je sedaj zopet pokazal, narodnih šol, prepovedal, da ne sme biti seja. Pa zaradi tega se človek ne bi toliko razjaril, kajti večina učiteljev se je v tem že popolnem zjednila, česar se ta mogočni paša tako boji; to mu naj bo v tolažbo povedano. Prenesel je že sicer marsikatero pravično mu storjeno grenkost, in vem tudi, da se ta njegove debele hrastove skorje ne bo prišla. Pa nič ne škodi, naj konči svet zve, kakšne neomikance imamo za poglavarje. Kako tihotapno sta ta dva gospoda sklenila, in kako ostudno, grdo, nepošteno in zelo razžaljivo za vse učitelje skvasila to žlobodro, dokazuje ta lepa doslednost, katero hočem tu navesti. Človek bi mislil, če se res jednemu učiteljskemu društvu ne dovoli seja, da se drugemu tudi ne, to vse bi se dalo prebiti, pa kdor je zagrizen nasprotnik vsemu vresničenju naših svetih pravic, on si, če drugače ne, pomaga tudi z nepoštenostjo in nedoslednostjo. Kaka poštenost in doslednost je to, če se ptujskemu učiteljskemu društvu prepove, kar se ormužkemu, ki je dosta manjše, dovoli? Vprašam, kje je tukaj poštenost, vi velikani pedagogički? Ali se more zahtevati od poštenega, pravico ljubečega in odkritosrčnega učitelja, da spoštuje takšnega zvičajneža, in ga smatra svojim predpostavljenim? Ali se zamore na vsem tem človeku najti le jedna pičica, zaradi katere bi ga mogel podložnik ljubiti?

Vprašam vaju javno, gg. Ranner in Robič, bota si zamogla oprati ta nepošten slučaj? S tem vama je mej učiteljstvom popolnoma odklenkalo. Hajd, idita drugam! Vas poštene, značajne, svojo mater in njeni jezik ljubeče učitelje, pa javno tedaj odkritosrčno prosim, da takšnim vetrnjakom nikakor ne zaupate več, nego soglasno in neustrašljivo glasujete pri okraj. konferenci za predlog; naj se nemščina iz jedno, dvo in trirazrednic popolnoma odstrani! Storite zdaj ta odločen korak, kajti zdaj je čas za to, da bomo imeli že v tem obziru jedenkrat zelo zaželeni mir. Zaupajte tedaj popolnoma odkritosrčnim, pravico ljubečim učiteljem, ki se žrtvujejo po mogočnosti za narod, iz katerega so, kateri jih živi in za katerega bi dali vse, kar imajo, samo, da bi se mu obistinila prava, katera drugi narodi že v tako obilnej meri uživajo. G. Ranner in Robič, vama se ta dopis toplo na srce polaga. Konečno pa še vprašam g. Rannerja, kaj je z izvršitvijo sklepa okraj. šolskega sveta od 20. maja t. l. zaradi poučevanja drugega deželnega jezika, da še šolski vodje nijso nič o tem zvedeli? Vidimo se!

Iz mestnega zbora ljubljanskega.

Dné 3. junija 1882.

Seji predseduje župan g. Grasselli, navzočni so vsi narodni odborniki, izmed nasprotnikov dr. Schaffer, dr. Suppan, Gariboldi, Dežman, vkupe 20 odbornikov.

Župan Grasselli otvori sejo in prosi zbor, da ga podpira pri težavnem delu, da bode delo uspešno, v kar pomozi Bog!

Prva točka dnevnega reda je predlog g. dra. K. Bleiweisa viteza Trsteniškega o peticiji na dr-

žavni zbor, oziroma c. kr. ministerstvo, da se premesti c. kr. nadsodnija iz Gradca v Ljubljano.

G. dr. K. Bleiweis utemeljuje svoj predlog blizu tako-le: Nadsodnija v Ljubljani bi mnogo koristila mestu, pomnožila bi blagostanje in prebivalstvo. Če si vzamemo za vzgled Zagreb, vidimo, da so tam združeni vsi vojaški in civilni uradi, in da je vsled tega mesto napredovalo sijajno. V Mariboru je z ustanovljenjem delavnice južne železnice storjen bil velik korak za korist mesta. Pri nas pa, kjer je toli potrebna dolenska železnica še v daljini, kjer se je stavba velike kasarne sklenila stoprav letos, bila bi nadsodnija izredne važnosti. Da je potrebna in zaželjena, priča nam na stotine peticij, ki so se v tem smislu odposlale na državni zbor in se še vedno pošiljajo. Da bi imela nadsodnija za Ljubljano veliko korist, nij skoraj treba posebe zatrjevati, kajti dobili bi velik urad in veliko uradnikov. Sedanje tri nadsodnije na Dunaji, v Gradci in v Trstu razdeljene so neprimerno, Ljubljana je naravno središče za južne kraje, ker je enakomerno oddaljena od najbolj na meji ležečih krajev. Nadsodnija bila bi v korist ljudstvu, pa tudi nadsodnijskega osobja, katero bi prišlo z ljudstvom bolj v dotiko in spoznavalo njegove nazore in zahteve. In ker je vsled slabega denarnega stanja vlada sestavila posebno štedilno komisijo, bi nadsodnija v Ljubljani bila koristna tudi v štedilnem oziru, imeli bi potem namestu nadsodnij v Gradci in Trstu le jedno nadsodnijo v Ljubljani. Za to govori tudi „praecedens“, kajti do leta 1848 bila je v Celovci apelacijska nadsodnija za iste dežele. Ugovor, da bi se s tem škodovalo Gradcu in Trstu, je ničev. Z ustanovo nadsodnije v Ljubljani koristimo mestu, meščanom in deželi, in ker je že na stotine peticij odposlalo se na Dunaj, naj tudi Ljubljana v tej zadevi povzdigne svoj glas in stori, kar bi bil mestni zbor že davno moral storiti. (Dobro!)

Po prečitanej peticiji poprime besedo Dežman in meni, da ta peticija ne bode imela uspeha, da bi bil mestni zbor že prosil nadsodnije, a to zdelo se mu je neizpeljivo, da je taka peticija brezkoristna, „sogenaunte Forderung der Nation“. On bi se nazadnje še ogrel za nadsodnijo za Kranjsko, a da se odpravite nadsodniji v Gradci in Trstu, to ne bode šlo. Predgovorniku menda da nij popolnem jasen obseg delovanja nadsodnije tržaške, ki je instanca v morskih zadevah, „Instanz von — von — von“. Tu govornik jecljaže obtiči, in ker mu mučno dolgo nič pravega ne pade na misel, mu z daljine dr. Schaffer soufflira „Von Consulatén.“ (Po tem sodeč g. Dežman obseg tržaške nadsodnije ne more biti povsem jasen.) Avstrijske finance nijso take, da bi se za Kranjsko ustanovila posebna nadsodnija in vlada ne bo nikdar dovolila, da bi se trgale kronovine, in tudi bi ne bilo toliko, če pride 26 nadsodnijskih svetnikov v Ljubljano. Te želje so pač zelo popularne, a neizvedljive. Skrbelo bi se naj, da se privabi več tujcev in v tem oziru jemal Gradec za vzgled, kjer je bivanje za tujce tako prijetno, — naj bi bila Ljubljana bolj liberalna.

Dr. Zarnik oglasi se za besedo in ugovarja, da bi bilo vedenje graškega mesta liberalno, kajti v Gradci, kjer biva 20.000 Slovencev, ki je glavno mesto deželi, v katerej sta dve petini slovenski, nastal je nedavno, ko je društvo „Rudeči Križ“ pripilo nemške oglase na vogale, strašen krik; mestni zbor sklical je posebno sejo in to smatral za „crimen laesae majestatis germanicae“. „To je liberalnost graškega mesta, to liberalnost prav rad privoščim g. Dežmanu, mi je pa nečemo.“

Na to omeni g. dr. K. Bleiweis v konečnem govoru da je, ako tudi nij gotovega upanja, da prodre peticija, vendar poskuša vredno. Zlasti če se pomisli, da je mestni zbor nekaj poslal celo deputacijo na Dunaj zaradi generalne komande v Ljubljani. Tudi bi se z nadsodnijo v Ljubljani, ki nikakor nij, kakor trdi Dežman, „federalen eksperiment“, ne trgale niti razkosavale dežele. Kar se pa tiče morskih zadev, ki spadajo v področje tržaške nadsodnije, bi se taiste lahko izročile nadsodniji v Zadru. Ker so tedaj vsi ugovori ničevi, naj se sprejme peticija.

Pri glasovanju se sprejme peticija s 16 glasovi proti 4.

(Konec prih.)

Domače stvari.

— (Ljudska veselica), ki je bila včeraj na Kozlerjevem vrtu, sme biti v ponos šišenskeje čitalnici, katera jo je priredila na korist „Narodnemu Domu“. Uže dopoldne bil je vrt jako obilno obiskan, popoldne pa je prišlo pravo romanje h Kozlerji na vrt, kjer se je gledalcu kazal prizor, kakor bi bil kos dunajskega „Pratera“ prestavljen v Šiško. Tu na odru svira vojaška godba s priznanim preciznostjo celo vrsto opernih, plesnih in slovenskih komadov, z njo vrste se krepki moški in mešani zbori, tik odra se poskušajo kegljači na baš za ta dan priredjenem kegljišči za razstavljene dobitke, tam zadej čuje se dobro pokanje Flobert-pušek, ki streljajo na postavljenaj tarči, ondi na travniku pa okolo skakalnice kar mrgoli mladine, ki hoče krepkim skokom posegniti po na vrvič gugaljočej se mošnjici in njenej cvenketajočej vsebini, a prekučevanje vzbuja veseli smeh gledalcev; tu zopet ponujajo se ti srečke jako bogato in mnogobrojno sestavljene loterije, na drugem kraju se vežbajo na drogu mladi telovadci, okolo vsega tega pa žuboreče, nedeljsko veselo občinstvo, vihrajoče brezštevilne trobojnice, prijetno, da si nekaj vetrovno vreme, dobro pivo in druge dobre reči in neskaljena splošna radost. Izmed jako obširnega programa, katerega vse točke so se izvrševale eksaktno, dopadal nam je nad vse mešani zbor šišenskih in šentvidskih pevkinj in pevcev, ki se je moral ponavljati. Ta mešani zbor je res posebnost Šiške in Šent-Vida, za katero se sme dotičnikom čestitati prav iz srca. Ker ne moremo poročati, saj za danes bolj obširno, bodi samo to še dostavljeno, da so izmed odličnjakov veselice se udeležili: deželni predsednik g. Winkler, župan g. Grasselli, g. dr. Vošnjak in več deželnih poslancev in mestnih odbornikov, da je bil o mraku lep ognjemet, in da se je vse končalo v najlepšem redu in v splošno zadovoljnost. Šišenskeje čitalnici in njenemu neumornemu odboru bodi za to izvrstno aranžirano zabavo, ki je razen gmotne hasni za „Narodni Dom“, tudi v narodnem oziru napravila velik utis, izrečena najtopleja in gotovo zaslužena hvala.

— (Naš rojak,) gosp. Josip Noll, slavni operni pevec, povrnil se je za nekoliko časa iz Odese v Ljubljano k svojim domačim.

— (Imenovanje.) G. Matej Kobal, do zdaj avskultat na Vrhniki, imenovan je pristavom pri c. kr. okr. sodniji v Logatci, g. Julij Polec, c. kr. sodnijski pristav, prestavljen je na lastno prošnjo iz Logatca v Kamnik.

— (Močvirski odbor) imel bode v sredo dne 7. t. m. sejo, h katerej pride z Dunaja gospod Podhajsky in izroči svoj načrt o osušenju, oziroma zboljšanju ljubljanskega barja.

— (Razpisana) je služba predstojnika pomočnih uradov IX. dijetnega razreda pri c. kr. deželnej sodniji v Ljubljani. Prošnje do 28. junija t. l.

— (Ustanova) ljubljanskega mesta z 250 gl. razpisana je do konca junija t. l. za dijake, ki so dovršili obrtno izobraževalno šolo v Ljubljani in hoté obiskovati državno obrtnijsko šolo. Ta ustanova oddaje se na 2 1/2 leti. Prošnje se vlagajo pri magistratu ljubljanskem.

— (Obesil) se je včeraj dopoldne v Kallistrovej hiši na Dunajskeje cesti mašinovodja Krop, jako priden in marljiv delavec in oče 6 nepreskrbljenih otrok. Neugodne rodbinske razmere so baje uzrok temu samomoru.

— (Povozil) je sinoči ob 1/2 11. uri na dunajskeje cesti baron L. . . . nekega malo natrkanega moža in ga poškodoval malo na glavi.

— (Utopila) sta se 29. maja v Idrijci pri Cerknem dva mladeniča v najlepšem cvetju. Prvi bil je 18, drugi 21 let star. Uzrok temu pa je bil, da sta šla še vroča v vodo, kar je zelo nevarno.

— (Iz Kranja) se nam piše: V vaseh Strazišče, Gorenje in Srednje Bitinje, Orehek in Čirčiče je 1. t. m. toča vse pobila do čistega. V imenovanih vaseh ne bode noben kmet od tega, kar je do sedaj

sejal, ni zrna pridelal. Tudi sadno drevje je tako potolčeno, da ne bode najmenj tri leta nič rodilo. Ubogi kmetje, uboga živina.

— (Občine Sv. Vid na Planini, Pre-sično, Golobinjek in Marija Zagorje) odposlale so tudi prošnje po gosp. dru. Vošnjaku na državni zbor za ravnopravnost slovenščine in premeščenje nadsodnije v Ljubljano.

— (Izneverjenje.) Viktor Wodwařka, kr. kot. sodec v Bakru, suspendiran je od službe in plače, ter stavljen pod obtožbo zarad hudodelstva proneverjenja svote od 5230 gld. na škodo ogrskega erara. Mož je bil lani podvzel potovanje v orijent, pa je menda več denarjev potreboval, nego jih je imel. Kot nekdanji sodec v Klanjci je bil hud magjaron.

— („Pozor“) priobčuje ves popis dvajsetletnice „Kola“, kakor je bil tiskan v našem listu pod naslovom „Slovenci v Zagrebu.“

Vabilo

k banketu v čast novega župana gospoda
P. Grassellija.

S tem se vabijo vsi narodni gg. volilci ljubljanskega mestnega zastopa in se posebna vabila zarad obilega števila volilcev in zaradi nezanesljivosti osobne izročitve — ne bodejo razpošiljala.

Banket bude 11. t. m. v nedeljo, ob 1. uri popoldne v gostilnični sobani v „Hotel Europa“ in vsak, kdor se hoče udeležiti, naj to naznani **do srede 7. t. m.** dopoldne do 9. ure jednemu podpisanih odbornikov, ter se podpiše na dotičnej poli. Kuvert stane tri gold. za osobo in se mora pri podpisu naprej plačati. Vstopnice in številke sedežev se bodo še le od srede 7. t. m. naprej, kadar bude zapisnik udeležencev sklenen in njih število znano, razpošiljale. Brez vstopnice nijma nikdo pravice vstopiti.

Dr. Fran Papež, načelnik. Dr. Zupanc. J. Mur-nik. F. X. Souvan. F. Kollmann. J. Geba.
A. Jeločnik, odborniki.

Preklie.

Ker smo spodaj podpisani 24. majnika 1882. na Planini podpisali nemško prošnjo, v kateri bi naj prosili nemškega uradovanja v c. kr. sodnijah in uradnijah, ter nemških šol — to pa nevedoma in zapeljani — (po nekem Kozjanskem uradniku in Planinskem županu), torej tukaj zdaj očitno prekliečemo svoje podpise ter prosimo in terjamo, kakor drugi, jednakopravnosti slovenščine v naših c. kr. sodnijah in uradnijah, kakor tudi slovenskih srednjih šol in premeščenja c. kr. nadsodnije iz Gradca v Ljubljano.

Občina Loke (v št. Vidu) 30. maja. 1882.

Franc Kolman, Josip Pavline,
obč. svetovalec. obč. predstojnik.

Občina Planinska vas (v št. Vidu) dne 31. maja 1882.

Mihael Perčič, Mihael Salobir,
obč. svetovalec. obč. predstojnik.

Razne vesti.

* (Šegav odgovor.) Pri nekem nadzorovanji izpraševal je general tudi rekrute nekega polka. Jednemu mej njimi stavi vprašanje: „No, ljubi moj, ali poznaš vse štiri strani sveta? Na levo je vzhod, na desno zapad, kaj pa je pred teboj?“ — „Moj nos“, zavrne rekrut po kratkem premišljevanji. Generalu zadostoval je ta odgovor in nij dalje poizvedoval, kaj ima rekrut za hrbtom.

* (Humor Amerikancev.) Mal deček v Bostonu, kteremu je uže presedalo, da je dobival vedno le obnošeno obleko in obrabljene igrače svojega starejšega brata, pritožil se je svojci materi rekoč: „Če pojde tako naprej, bodem moral jedenkrat tudi Karlovo vdovo vzeti za ženo.“ — Slav-nega amerikanskega odvetnika, ki ima uže mnogoletno prakso za seboj, prašala je zadnjič neka zvedava gospa, katerim strankam je najtežje zadovoljiti, katere so najbolj sitne. Odvetnik branil se je, odgovoriti, a ker mu gospa vedno bolj prigovarja, reče naposled: „Deklica, ki bi se rada možila, žena, ki bi se rada ločila in stara devica, ki sama ne ve kaj bi rada.“

Listnica upravnistva: G. L. Ž. v D. Naročnina plačana do 31. avgusta t. l. Omenjeno je nam za jutri obljubljeno.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Loterijske srečke 3. junija.

Na Dunaji: 34, 69, 64, 72, 57.
V Gradci: 41, 7, 11, 2, 36.

Dunajska borza

dne 5. junija.

Papirna renta	76 gld. 45	kr
Srebrna renta	77	10
Zlata renta	94	30
1860 državno posojilo	130	—
Akcije narodne banke	821	—
Kreditne akcije	318	75
London	119	85
Srebro	—	—
Napol.	9	52
C. kr. cekini	5	67
Državne marke	58	55
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	119
Državne srečke iz l. 1864	100	170
4% avstr. zlata renta, davka prosta	94	30
Ogrska zlata renta 6%	119	80
„ 4%	88	—
„ papirna renta 5%	86	05
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunava rez. srečke 5%	100 gld.	113
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	25
Kreditne srečke	100 gld.	176
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	122
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	229	25

Tržne cene v Ljubljani

dne 3. junija t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	9	26
Rež,	6	01
Ječmen	5	20
Oves,	3	90
Ajda,	5	04
Proso,	5	04
Koruza,	6	80
Leča	9	—
Grah	9	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	2	86
Maslo, kilogram	—	90
Mast,	—	84
Špeh frišen	—	72
„ povenjen,	—	76
Surovo maslo,	—	75
Jajca, jedno	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	56
Telečje	—	50
Svinjsko	—	64
Koštrunovo	—	30
Kokoš	—	30
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	41
Slama,	1	69
Drva trda, 4 kv. metre	5	80
„ mehka,	4	—

Priporočilo.

Podpisani usoja si p. n. občinstvu uljudno nazna-jnati, da je

gostilno

na Marijinem trgu, v Majerjevi hiši, vulgo „Numero zwei“, prevzel. On toči **Auerjevo marono pivo** vrček po 10 kr., **isterska, bizeljska in dolenska vina**. Tudi kuhinjo ima dobro oskrbljeno ter prevzema tudi goste, ki redno na kosilo hodijo. Za mnogo-brojno obiskovanje se priporoča

Nace Štupica,

gostilničar.

(352—4)

EPILEPSIJO

(božjast) ozdravi indijski zeliški sok, ki se kot po-sebnost, da kot jedino sredstvo z najboljšim vspehom rabi zoper božjast. (218—30)

Božjastni se hitro in srečno ozdravi, ako štirikrat ali petkrat na dan tega soka po 15 kapljic na sladkorji zavžije. Celo najstarejša in najzlobnejša bolezen se ublaži in naposled popolnem odpravi.

Dobiva se **flacon po 20 kr.** v skoraj vseh lekarnah Avstro-Ogrske, a v Ljubljani ima ta sok lekarnar **g. Julij pl. Trnkoczy**, v Jičinu pa prirejevatelj **Rudolf Stahl**, emer. lekarnar.

S pošto se menj kot 2 flacons ne pošilja.

Tuji:
2. junija.
Pri Slonu: Natterer z Dunaja.
— Jaklič iz Göttinge. — Wiesner-ter iz Trsta. — Reiner z Dunaja.
— Luchshetz iz Gradca. — Stasny z Dunaja.
Pri Malici: Disner iz Dečina.
— Marstaller iz Italije. — Schink iz Opava. — Deutsch z Dunaja.
— Suenig iz Trsta. — Neuman, Weisz z Dunaja.

Košnja v najem.

V nedeljo 11. junija t. l. ob 5. uri popoldne se bode na mojem travniku na karolinskem ozemlju ob cesti v Lipe v petih od-delkih dala **košnja** v najem.

V ponedeljek 12. junija t. l. ob 9. uri dopoldne se pa bode dala v najem na mestu in sicer v kosovih **košnja** na mojih četirih velikih travnikih, ki merijo 48 oralov, na malem grabnu, v trnovskem mestnem logu in na Viči.

Kdor hoče kaj v najem vzeti, naj pride o določeni uri na označena mesta.

(368—1)

M. Malitsch.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.

Zoper jetiko!

Radgostski univerzalni čaj

in rožnovski maho-rastlinski celtilčki,

priporočajo se posebno za vse, tudi za zastarane bolezni na pljučah, za srčne, prsne in vratne bolečine, posebno za sušico, želodčevo slabost, za splošno slabost čut-nic in začenjajočo se pljučnico!

Veliko število priznanskih pisem razpolagajo se v prepričanje.

G. J. Seichertu, dipl. lekarnarju v Rožnavi. Ozirajoč se na svojo naročbo pred 10 dnevi. prosim Vas, da mi za priloženo vsoto pošljete še dva zavitka radgostskega univerzalnega čaja in 6 škatljic rožnavskih maho-rastlinskih celtilčkov. kajti posebno ti so mi skoro popolnem ustavili kašelj, čaj mi pa daje slast do jedi, katere preje nijsem imel. Se spoštovanjem

Henrik Kundt,

c. kr. stotnik računski vodja.

Hainburg n. D., 21. januarja 1878.

Gospodu lekarnarju **J. Seichertu** v Rožnavi. Se enkrat Vas prosim, da mi izvolite kmalu poslati s poštnim povzetjem 2 zavitka toliko hvalje-nega radgostskega univerzalnega čaja in 2 škatljici rožnavskih celtilčkov.

Udani

(136-2) **Karel Moravec**, kralj. gozdar.

Gospodu lekarnarju **J. Seichertu** v Rožnavi. Prosim, pošljite mi s poštnim povzetjem 1 za-vitek glasovitega radgostskega univerzalnega čaja in 2 škatljici rožnavskih celtilčkov.

Udani

Josip Pötel, nadučitelj.

Ljubno (Štajerska), 17. marca 1877.

Čestiti gospod **J. Seichert!**

Zopet Vas prosim za 3 zavitke univerzalnega čaja in tudi toliko celtilčkov. Ljudje me prosijo, da zanje naročujem. Nekdo je bil uže blizu smrti, in dasi je imel dosti zdravnikov, postajala je vendar hujša njegova bolezen, dokler da mu nijsem prepustil jednega dela vašega zdravila, ki tudi nanj izvrstno upliva. Se š ovanjem

Fran Kalhous,
gostilničar.

Podlužany (Česka), 6. aprila 1879.

Od tega po zdravniške razložbi in predpisih pripravljeni čaj, velja za 14dnevno rabo pripravljeni paket z nakazom o rabi **1 gld. av. v. Jedna ori-ginalna škatlja Rožnovskih maho-rastlinskih celtilčkov 50 kr.** Za kolek in zavijanje pa **10 kr.** posebo.

Radgostski univerzalni čaj in Rožnovski maho-rastlinski celtilčki dobivajo se jedino le v lekarni **J. Seichertu** v Rožnovi na Morav-skem, in razpošiljajo se naročila na vse strani proti poštnemu povzetju.

Da je pa p. n. občinstvu bolj priročno, imajo tudi zaloge sledeči lekarji: **W. Mayr** v Ljubljani, **W. König** v Mariboru, **S. Mittelbach** in **J. Cejbe** v Zagrebu, **Barmherzige Brüder** in **A. Nedved** v Gradci, **A. Marek** in **J. Kupfer-schmied** v Celji, **O. Russheim** v Lipnici, **Carl Grabacher** v Murau, **J. Illing** v Rot-temannu, **W. Thurnwald** v Celovci.

Zaloge

napravile se bodo v vseh lekarnah in večjih pro-dajalnicah materialnega blaga.

Doktor Horstova jedino prava voda za oči, prirejena natanko po starem rodbinskem receptu tega svetovno slavnega zdravnika za oči, pripravna je za okrepjenje in vzdržanje vida v vsa-ke starosti; v kratkem ozdravi ne da bi bolnika mo-tila v njegovem poklicu, frišni ali stari prisad na očeh, pege na rožnici in kašo ter odpravi sitno solzenje.

Izvirna steklenica z navodom za rabo velja **70 kr.**, za kolek in zavoj **10 kr.** več

Prava se dobi **samo naravnost** iz lekarne v kopelišči Rožnavi.

Rožnovski cvet za živce, hitro in trajno ozdravlja putiko, trganje po udih in vsake vrste slabost v živcih in kitah, Izvirna sklenica **70 kr. av. v.**, za kolek in zavoj **10 kr.** več. Pravi se dobi **samo naravnost** iz lekarne v Rožnavi (Mo-ravska).